

Sygn. akt II K 351/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2020 roku

Sąd Rejonowy w Chełmnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Agata Makowska - Boniecka

Protokolant – sekr. sądowy B. M.

przy udziale Prokuratora – A.. M. W.

po rozpoznaniu w dniu 06/12/2019 roku i 18/02/2020 roku

sprawy:

A. F. (1)

s. A. i B. z domu S.

ur. (...) w T.

oskarżonego o to, że:

w dniu 6 czerwca 2019 r. w D. usiłował naruszyć nietykalność cielesną K. Z. (1) poprzez podjęcie kilkakrotnej próby uderzenia ww. pokrzywdzonego nożem, przy czym celu tego nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego, który zasłonił się bańką od paliwa, przy czym groził K. Z. (1) pozbawieniem życia, co wzbudziło w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że groźby zostaną spełnione,

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 kk w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 217 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

orzeka:

I. uznaje oskarżonego **A. F. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w akcie oskarżenia, tj. występku z art. 190 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to po myśli art. 11 § 3 k.k. na podstawie art. 190 § 1 k.k. oraz art. 34 § 1, § 1a i art. 35 § 1 k.k. wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

II. na podstawie art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 8 k.k. zobowiązuje oskarżonego do podjęcia stałej pracy zarobkowej w terminie 2 (dwóch) miesięcy od dnia uprawomocnienia się wyroku,

III. na podstawie art. 46 § 2 kk zasądza od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego K. Z. (1) nawiązkę w kwocie 300,- (trzysta) złotych,

IV. zwalnia oskarżonego od opłaty sądowej i kosztów postępowania, którymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	<i>II K 351/19</i>	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	A. F. (1)	W dniu 6 czerwca 2019 r. w D. usiłował naruszyć nietykalność cielesną K. Z. (1) poprzez podjęcie kilkukrotnej próby uderzenia ww. pokrzywdzonego nożem, przy czym celu tego nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego, który zasłonił się bańką od paliwa, przy czym groził	

		<p>K. Z. (1) pozbawieniem życia, co wzbudziło w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że groźby zostaną spełnione,</p> <p>tj. przestępstwo z art. 190 § 1 kk w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 217 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>W dniu 6 czerwca 2019 r. około godz. 17:00 K. Z. (1) udał się do D. po swój samochód do szwagra wraz ze Z. P. (1) i A. O. (1). Na miejscu A. O. zostawił kolegów i odjechał do domu, a K. Z. i Z. P. zaczęli ładować części od samochodu, żeby go później zezłomować. W pewnym momencie wyszedł do niego A. F. (1) – pracownik szwagra i miał pretensje, że K. Z. (1) jest złodziejem i kradnie części samochodu, szedł w jego kierunku z dużym kluczem. Podszedł na tyle blisko, że K. Z. się go obawiał i odepchnął go, po czym A. F. przewrócił się, wstał i znów ruszył na K. Z.. Wówczas K. Z. złapał A. F. za rękę, a A. F. go ugryzł w okolicach prawego ramienia, potem lewego przedramienia i brzucha. Inni pracownicy ich rozdzielili. Następnie A. F. biegł w kierunku K. Z. z metalową rurą, został zatrzymany przez innego</p>	<p>- zeznania świadka K. Z. (1)</p> <p>- zeznania świadka Z. P. (1)</p> <p>- zeznania świadka A. O. (1)</p> <p>- zeznania świadka C. J. (1)</p> <p>- zeznania świadka S. J. (1)</p> <p>- protokół oględzin osoby K. Z. wraz z materiałem poglądowym</p>	<p>3-4, 23-24, 49-50, 79-79v</p> <p>33-34, 80v</p> <p>30-31, 80-80v</p> <p>27-28, 79v-80</p> <p>54-55</p> <p>6-7, 17-19</p>	

<p>mężczyznę. Wówczas K. Z. z Z. P. udali się do domu C. J. (1) (teściowej K. Z.), gdzie przebywali ok. 30-40 minut i wypili kilka kieliszków wódki. Gdy wyszedł na zewnątrz, A. F. zaczął biec w jego kierunku z nożem. K. Z. żeby się bronić rzucił w kierunku A. F. plastikową bańką, a kolejną bańką się zasłonił, zaś A. F. uderzał w nią nożem. K. Z. uciekł do samochodu, którym w międzyczasie przyjechał A. O. po telefonie od K. Z.. A. F. pobiegł za nim i uderzał nożem w szybę, krzyczał, że zabije K. Z., pokazał mu gest podrzynania gardła. K. Z. obawiał się, że te groźby zostaną spełnione. A. F. odciągnął szwagier K. Z. – S. J. (1).</p>			
<p>Po zdarzeniu K. Z. musiał zgłosić się do szpitala na badania, dodatkowo został skierowany na badania do szpitala zakaźnego w T.. Ponieważ A. F. nie stawiał się na badaniach, K. Z. musiał zażywać tabletki zapobiegające zarażeniu wirusem HIV.</p>	<p>- zeznania świadka K. Z.</p>	<p>49-50</p>	
<p>A. F. (1) (lat 23) ma wykształcenie średnie, z zawodu technik informatyk. Jest bezdzietnym kawalerem; jest bezrobotny, nie osiąga dochodów, nie posiada żadnego majątku. Nie leczył się psychiatrycznie. Nie był karany sądownie.</p>	<p>- Wyjaśnienia oskarżonego - karta karna - informacja o dochodach - pismo dot. posiadanych nieruchomości</p>	<p>46, 78 39 40 38</p>	

1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCENA DOWODÓW			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1	Zeznania świadków K. Z., A. O., Z. P., C. J.	Sąd w całości podzielił zeznania wymienionych obok świadków co do okoliczności popełnionego przez A. F. (1) czynu, uznając je za spójne, logiczne, rzeczowe i konsekwentne w toku całego postępowania. Każda podniesiona w toku ich zeznań okoliczność znajduje potwierdzenie w również wiarygodnych depozycjach innej osoby oraz innych dowodach, jak dokumentacja fotograficzna z oględzin osoby pokrzywdzonego. W szczególności	

		<p>bezpośrednim, naocznym świadkiem całego zajścia był pokrzywdzony i Z. P.. Zeznali, że A. F. wyzywał pokrzywdzonego od złodziei, szedł „ostro”, K. Z. go odepchnął i zostali rozdzieleni, następnie A. F. zaczął biec z rurą, ale został przewrócony przez innego mężczyznę, po czym K. Z. poszedł do teściowej. Następny fragment zdarzenia znajduje już potwierdzenie dodatkowo w zeznaniach A. (...) i C. J..</p> <p>Żadna z w/w osób nie miała jakiegokolwiek interesu w bezpodstawnym pomawianiu A. F. o coś, czego on się nie dopuścił.</p>	
1.	Zeznania świadka S. J. (1)	Zeznania tego świadka miały w niniejszej sprawie charakter pomocniczy, albowiem nie był on naocznym świadkiem zajścia pomiędzy oskarżonym a K. Z.. Jego zeznań żadna ze stron nie kwestionowała, stąd należało nadać im walor wiarygodności.	
1.	<ul style="list-style-type: none"> - Karta karna - informacja o dochodach - pismo dot. posiadanych nieruchomości 	Sąd dał w pełni wiarę dowodom z dokumentów urzędowych. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.	

1.	- protokół oględzin osoby K. Z. wraz z materiałem pogładowym	Materiałem uzupełniającym, lecz również znaczącym dla oceny wiarygodności zeznań pokrzywdzonego okazały się być protokół oględzin osoby K. Z. wraz z materiałem pogładowym, na których uwidoczniiono ślady po ugryzieniu.	
<p>2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów</p> <p>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.	Wyjaśnienia oskarżonego (k. 16-17, 93-94)	W postępowaniu przygotowawczym oskarżony przyznał, że doszło do rękoczynów pomiędzy nim a pokrzywdzonym, gdyż miał pretensje, że dwóch panów kręci się po posesji i zabiera rzeczy, chciał, żeby poczekali na S. J.. Bardziej jednak dążył do przedstawienia siebie jako ofiary całego zajścia. Również na rozprawie oskarżony nie przyznał się do winy twierdząc, że to on by ofiarą napaści. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, są one bowiem nielogiczne, wykrętne, stanowią przyjętą przez	

		oskarżonego linię obrony, a ponadto pozostają w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym, w tym zeznaniami wszystkich naocznych świadków, który Sąd przyjął za podstawę rozstrzygnięcia, w szczególności z zeznaniami pokrzywdzonego oraz A. O., Z. P., C. J.. Wyjaśnienia A. F. (1), w tym przedłożona przez niego animacja na płycie CD, stanowią jedynie nieudolną próbę podważenia wiarygodności tych świadków.	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	A. F. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Zgodnie z art. 190 § 1 k.k. kto grozi innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej, jeżeli groźba			

wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

W sprawie nie ulega wątpliwości, że grożąc K. Z. pozbawieniem życia, wzbudził u niego uzasadnioną obawę, że groźby zostaną spełnione, tym bardziej, że groźby te były sformułowane wobec pokrzywdzonego już po bezpośrednim na niego ataku, cechującym się znacznym stopniem agresji.

Ponadto swoim zachowaniem oskarżony wyczerpał znamiona z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 217 § 1 k.k. poprzez podjęcie kilkukrotnej próby uderzenia pokrzywdzonego nożem, przy czym czynu swego nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego, który zasłonił się bańką od paliwa.

Wyczerpanie znamion dwóch przestępstw nastąpiło jednak jednym czynem, a więc przypisać można sprawcy popełnienie jednego przestępstwa. Oddanie zaś całej zawartości kryminalnej zachowania oskarżonego możliwe było dzięki przyjęciu kumulatywnej kwalifikacji prawnej jego czynu (art. 11 § 2 kk), poprzez wskazanie

<p>wszystkich zbiegających się przepisów, określających znamiona, które ów czyn wyczerpał.</p> <p>Przedmiotem rozważań Sądu nie były już natomiast kwestie związane z naruszeniem nietykalności cielesnej K. Z. poprzez jego ugryzienie w kończynę górną i brzuch, tj. przestępstwa z art. 217 § 1 k.k., gdyż postępowanie w tej części zostało umorzone decyzją Prokuratora z dnia 27.06.2019 r. (k. 21-22 akt).</p>			
	<p>3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
	<p>3.3. Warunkowe umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania</p>			

	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
4. KARY, ŚRODKI KARNE, PRZEPADEK, ŚRODKI KOMPENSACYJNE I ŚRODKI ZWIĄZANE Z PODDANIEM SPRAWCY PRÓBIE			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
1.	I, II i III	I, II i III	- Sąd wymierzył oskarżonemu karę na podstawie przepisu art. 190 § 1 k.k. jako przewidującego karę najsurowszą po myśli art. 11 § 3 k.k. i w granicach zagrożenia dla tego przestępstwa mimo, iż sprawca usiłował go dokonać, tj. w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem

bezpośrednio zmierzał do jego dokonania, które jednak nie nastąpiło (art. 14 § 1 k.k.).

- Sąd uznał, że karą adekwatną do wagi popełnionego przez oskarżonego czynu i stopnia jego społecznej szkodliwości, będzie kara 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności polegająca na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym. Wymierzona wobec oskarżonego kara jest w przekonaniu Sądu karą sprawiedliwą i spełnia dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k.

- w zasadzie jedyną okolicznością łagodzącą była dotychczasowa niekaralność oskarżonego;

- okolicznością obciążającą było wypełnienie przez oskarżonego znamion przestępstw określonych w kilku przepisach k.k.

- Logika nakazuje jednak przyjąć, iż A. F. (1) nie należy do kategorii sprawców na tyle zdemoralizowanych, wobec których orzeczenie kary służącej izolacji od społeczeństwa jest jedyną zasadną formą reakcji prawnokarnej, lecz przeciwnie - dla realizacji celów kary najbardziej adekwatna będzie sankcja

w warunkach wolności kontrolowanej. W ocenie Sądu orzeczona w przedmiotowej sprawie kara nie razi zbytnią surowością i jest sprawiedliwą odpłatą za popełniony czyn.

- Brak poszanowania dla porządku prawnego, którym wykazał się oskarżony, świadczy o niezrozumieniu norm społecznych i prawnych, a nawet swojego rodzaju niedojrzałości społecznej. Jednak Sąd stanął na stanowisku, że wobec takich właśnie młodych sprawców, większą dolegliwością będzie konieczność wykonywania nieodpłatnych, kontrolowanych prac na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym, niż izolacja penitencjarna.

- Sąd uznał, że kształtowaniu prawidłowej postawy oskarżonego sprzyjać będzie obowiązek podjęcia przez niego stałej pracy zarobkowej w terminie 2 miesięcy od dnia uprawomocnienia się wyroku. Wykonanie tego obowiązku sprzyjać będzie realizacji nałożonego na oskarżonego środka kompensacyjnego w postaci zasądzonej nawiązki (art. 34 § 3vk.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 8 k.k.).

- Zgodnie z art. 46 § 1 k.k. w razie skazania sąd

może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, stosując przepisy prawa cywilnego, obowiązek naprawienia, w całości albo w części, wyrządzonej przestępstwem szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę; przepisów prawa cywilnego o możliwości zasądzenia renty nie stosuje się. Zgodnie z art. 46 § 2 k.k. zdanie pierwsze, jeżeli orzeczenie obowiązku określonego w § 1 jest znacznie utrudnione, sąd może orzec zamiast tego obowiązku nawiązkę w wysokości do 200 000 złotych na rzecz pokrzywdzonego. Sąd skorzystał z przepisu art. 46 § 2 k.k. i zamiast obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego nawiązkę w wysokości niższej od zaproponowanej przez Prokuratora, tj. 300 zł. W ocenie Sądu zachowanie oskarżonego odbiło się bezspornie na zdrowiu pokrzywdzonego, który musiał poddać się badaniom lekarskim i przyjmować leki zapobiegające zakażeniu wirusem HIV. Rozmiar wyrządzonej krzywdy pomogły ustalić przede wszystkim zeznania pokrzywdzonego. Kwota nawiązki zasądzonej w wyroku nie jest wygórowana i mieści

			<p>się z całą pewnością w rozsądnych granicach, odpowiadających rozmiarowi doznanych przez pokrzywdzonego cierpień fizycznych i psychicznych. Kwota nawiązki ustalona została w sposób na tyle wymierny, iż nie zrukuje finansowo oskarżonego. Możliwości zarobkowe oskarżonego, który jest młodą i zdrową osobą, pozwalają na uiszczenie nawiązki w orzeczonej kwocie. Należy w tym miejscu podkreślić, że oczywiście doceniając walor kompensacyjny nawiązki nie sposób zapominać, że w razie braku usatysfakcjonowania wysokością nawiązki pokrzywdzony może dochodzić dalszych roszczeń na drodze postępowania cywilnego.</p>
<p>5. INNE ROZSTRZYGNIECIA ZAWARTE W WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
<p>6. INNE ZAGADNIENIA</p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla</p>			

<p>rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wniosku o orzeczenie takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>7. KOSZTY PROCESU</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>IV</p>	<p>Uznając, że sytuacja materialna oskarżonego nie jest zbyt dobra i że nie będzie on w stanie uiścić kosztów sądowych bez uszczerbku dla swojego koniecznego utrzymania, Sąd zwolnił oskarżonego od opłaty sądowej na podstawie art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych - Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.). Ponadto Sąd nie obciążył oskarżonego kosztami postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa. Podstawą prawną do zwolnienia oskarżonego od kosztów sądowych w postępowaniu był przepis art. 624 § 1 k.p.k.</p>	
<p>8. PODPIS</p>		